

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Concordia. Pia Et Vnanimi Consensv repetita Confessio
fidei & doctrinæ Electorum, Principvm Et Ordinvm Imperii,
atq[ue] eorundem Theologorum, qui Augustanam
Confessionem amplectuntur**

Lipsiæ, 1606

V. De Lege Et Evangelio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35443

salutem: Neminem vnquam sine bonis operibus saluatum: Impossibile esse sine bonis operibus saluari.

Repudiamus & damnamus nudam hanc, offendiculi plenam, & Christianæ disciplinae perniciosam phrasin: Bona opera noxia esse ad salutem.

His enim postremis temporibus, non minùs necessarium est, vt homines ad rectè & piè viuendi rationem, bonaq; opera inuitentur atq; moneantur, quàm necessarium sit, vt ad declarandam fidem atq; gratitudinem suam erga Deum in bonis operibus sese exercent: quàm necessarium est, cauere, ne bona opera negocio iustificationis admisceantur. Non minùs enim homines Epicurea persuasione de fide, quàm Pharisæica & Papistica fiducia in propria opera & merita, damnationem incurrere possunt.

Præterea reprobamus atq; damnamus dogma illud: quòd fides in Christum non amittatur, & Spiritus sanctus nihilominus in homine habiter, etiamsi sciens volensq; peccet: & quòd sancti atque electi Spiritum sanctum retineant, tametsi in adulterium, aut in alia scelera prolabantur, & in ijs perseuerent.

V.

DE LEGE ET EVANGELIO.

Status controuersie.

QVAESITVM fait: an Euangelium propriè sit tantummodò concio de gratia Dei, quæ remissionem peccatorum nobis annunciet: an verò etiam si concio penitentia, arguens peccatum incredulitatis, quippe quæ non per legem, sed per Euangelion duntaxat arguatur.

AFFIR-

II.

I.

II.

III.

IIII.

V.

AFFIRMATIVA.

*Sincera doctrina, cum norma verbi
Dei congruens.*

- I. **C**redimus, docemus, & confitemur, discrimen Legis & Euangelij, vt clarissimum quoddam lumen, singulari diligentia in Ecclesia Dei retinendum esse: vt verbum Dei iuxta admonitionem D. Pauli, rectè secari queat.
- II. Credimus, docemus, & confitemur, Legem esse propriè doctrinam diuinitus reuelatam, quæ doceat, quid iustum, Deoq; gratum sit: quæ etiam, quicquid peccatum est, & voluntati diuinæ aduersatur, redarguat.
- III. Quare, quicquid extat in sacris literis, quod peccata arguit, id reuera ad Legis concionem pertinet.
- IIII. Euangelion verò propriè doctrinam esse censemus, quæ doceat, quid homo credere debeat, qui Legi Deo non satisfacit, & idcirco per eandem damnatur: videlicet, quòd illum credere oporteat, Iesum Christum omnia peccata expiâsse, atq; pro ijs satisfacisse, & remissionem peccatorum, iustitiam coram Deo consequentem, & vitam æternam, nullo interueniente peccatore illius merito, impetrâsse.
- V. Cùm autem vocabulum (Euangelij) non semper in vna eademq; significatione in sacra scriptura usurpetur: vnde & dissensio illa primùm orta est: credimus, docemus, & confitemur, si vocabulum (Euangelij) à tota Christi doctrina accipiarur, quam ipse in ministerio suo, (quemadmodum & eius Apostoli) professus est, (in qua significatione Marc. 1. & Actor. 20. vox illa usurpatur) rectè dici & doceri, Euangelium esse concionem de pœnitentia & remissione peccatorum.

Quand

Quando verò Lex & Euangelion, sicut & ipse Moyses vt doctor Legis, & Christus vt doctor Euangelij, inter se conferuntur: credimus, docemus, & confitemur, quòd Euangelion non sit concio pœnitentiæ: arguas peccata: sed quòd propriè nihil aliud sit, quàm lætissimum quoddam nuncium, & concio plena consolationis, non arguens aut terrens: quandoquidem conscientias contra terrores Legis solatur, easque in meritum solius Christi respicere iubet, & dulcissima predicatione, de gratia & fauore Dei, per meritum Christi impetrato, rursus erigit.

VI.

Quod verò ad reuelationem peccati attinet, sic seferes habent. Velum illud Moysis omnium hominum oculis est obductum, quàm diu solam Legis concionem, nihil autem de Christo audiunt. Itaque peccata sua ex Lege non verè agnoscunt: sed aut hypocritæ sunt, qui iustitiæ propriæ opinione turgent, quales olim erant Pharisei: aut iam peccatis suis desperât: quod Iudas proditor ille fecit. Eam ob causam Christus tumisit sibi legem explicandam spiritualiter: & hoc modo ira Dei de cœlo reuelatur super omnes peccatores: vt vera legis sententia intellecta, animaduertatur, quanta sit illa ira. Et sic demùm peccatores ad legem remissi, verè & rectè peccata sua agnoscunt. Talem verò peccatorum agnitionem solus Moyses nunquam ex ipsis extorquere potuisset.

VII.

*Matth. 5.**Rom. 7.*

Et si igitur concio illa de passione & morte Christi, filij Dei, seueritatis & terroris plena est, quæ iram Dei aduersus peccata ostendit: vnde demùm homines ad legem Dei propiùs adducuntur: postquam velum illud Moysis ablatum est: vt tandem exactè agnoscant, quanta videlicet Dominus in lege sua à nobis exigat, quorum nihil nos præstare possumus: ita, vt vniuersam nostrâ iustitiam in solo Christo quærere oporteat. Tamen, quàm diu nobis Christi passio & mors iram

VIII.

P p

Dei

Dei ob oculos ponunt, & hominem perterrefaciunt, tam diu non sunt propriè concio Euangelij, sed Legis & Moyſis doctrina: & sunt alienum opus Chriſti, per quod accedit ad proprium ſuum officium, quod eſt, prædicare de gratia Dei, conſolari, & viuificare. Hæc propria ſunt prædicationis Euangelicæ.

NEGATIVA.

Contraria & falſa doctrina, qua reiicitur.

Reiicimus igitur, vt falſum & pernicioſum dogma, cum aſſeritur: quòd Euangelion propriè ſit concio pœnitentiæ, arguens, accusans, & damnans peccata: quodque non ſit tantummodo concio de gratia Dei. Hac enim ratione Euangelion rursus in legem transformatur: meritum Chriſti, & ſacræ literæ obſcurantur: pijs mentibus vera & ſolida conſolatio eripitur: & Pontificijs erroribus & ſuperſtitioſis foris aperiuntur.

VI.

DE TERTIO VSV LEGIS.

Status controuerſiæ.

VM conſtet, legem Dei propter tres cauſas hominibus datam eſſe. Primò, vt externa quædam diſciplina conſeruetur, & feri atque intractabiles homines quaſi repagulis quibuſdam coercerentur. Secundò, vt per legem homines ad agnitionem ſuorum peccatorum adducantur. Tertio, vt homines iam renati, quibus tamen omnibus multum adhuc